

tidsödande, hvarför ingen, som har råd att lösa en järnvägsbiljett, har lust att ligga veckotal på vägen till den arbetsplats dit han ämnar sig, då han kan komma dit på några få dagar. Resan dels med järnväg och dels med ångbåt tar däremot icke så synnerligt mycket längre tid i anspråk än enbar järnvägsresa samt är dessutom hela hopen billigare. Ett vanligt knep af ohederliga biljettagenter är därför det att till personer, som inte hafva reda på sig, sälja biljetter till en smula lägre pris än vanliga järnvägsbiljetter, under påstående att de berättiga till oafbruten järnvägsresa, medan de i själfva verket gälla för färd med både järnväg och ångbåt. Och därvid sko sig naturligtvis både runnern och biljettagenten på invandrarens bekostnad, ty denne får betala långt mera än hvad en sådan blandad biljett egentligen kostar.

En annan klass af runners utgöres af dem, som värfva kunder till värdshus och krogar och bland dessa träffas de allra farligaste exemplaren. Det har händt och händer alltjämt så godt som hvarje dag att folk, som nyss anländt till New-York och äro obekanta med förhållandena i staden, lockas till de allra värsta tjuf- och röfvarhålur, som gå under namnet värdshus och hotell. Och en gång inne på ett sådant ställe är det endast en mycket lycklig slump, som kan föra offret helskinnadt därifrån igen, hvaremot den vanliga utgången är den, att den oförsiktige blir totalt utplundrad och beröfvad allt hvad han äger. På grund häraf är det förnuftigaste nykomlingen kan göra att genast begifva sig från landningsplatsen till den järnväg, som skall befordra honom vidare, ifall han nämligen redan förut köpt sig järnvägsbiljett och således vet hvilken linie han ämnar använda. Har han det icke, och detta är väl fallet med de flesta, så bör han vända sig till någon af de firmor, hvilka hafva såsom affär att tillhandagå invandrare med råd och dåd i alla möjliga fall.

Sådana firmor, på hvilka en lista meddelas längre fram, finnas flera i New-York, och på hvarje sådan